רוף צו דער יידישער יוגנט אין מעלבורן!

מיט גרויסע האפענונגען האבן מיר געוואַרט אויפן סוף פון דער מלחמה. דער סוף איז געקומען. אונזערע האפ־נונגען זענען נישט מקוים געוואָרן. פון פייען, פון אייראָפּע הערן מיר דעם גרויס וויי־געשריי פון די לעצטע לעבנ־געבליבענע יידן: „וואס וועט זיין מיט אונז?" די וועלט גיט אפילו נישט קיין פינגל מיט אן אויג, און מיר דא גייען ארום אנטוישטע פארביטערטע מיט א צוזאַג פון ארבע שאלות, וואס פאסטען אונזערע מוחות: ווער זענען מיר? וואס זענען מיר? ייד — מיט וואס? נישט־ייד — מיט וואס נישט? די פראגעס זענען נישט קיין נייע. אין די צייטן פון תלמוד און נאך פריער זענען די פראבלעמען פון „ייד און יידישקייט" געווען גאנץ שארף. היינט זענען זיי מער אנגעוויטאַקס. צום טרעפן מיר אבער זענען זיי א טאג־טעגלעכער פון איינאָרגאַנישקייט און עבר־הארצ'יזם.

האלב אסימילירט, גאנץ אסימילירט, דערווייטערט פון יידישן לעבן, יידיש טראכטן, נישט קענענדיק די יידישע געשיכטע, יידישע קולטור, די אויפ־פאסונג פון גאט, מענטש און וועלט — באנדרישען מיר. אינערלעך צע־בראכן, נישט וויסנדיק קיין שום אויס־וועג.

מ'קען אבער און מ'טאר אזוי ווייַ־טער נישט זיין.

פעלקער געלימטע פון דער מלחמה הייבן זיך צוריק און רעסטאווירן. מ'דויסט אפ די חורבות, מ'בויט הייַ־זער, שולן, מ'פאַרריכט די גרענעצן און מען פארשטאַרקט די וואך...

אויך מיר מוזן קומען צו זיך. ס'מוז אונז ווערן קלאר, ווער און וואס מיר זענען, ווייל דער גרויסער ענטפער צו אונזער טראַגישן גורל ליגט אין אונז נפשא, און נאר אין אונזער איינן לעבן מוזן מיר איס זוכן, און, געפינענדיק — קאָמען צוזאמען מיט דער פראגרעסי־ווער וועלט פאר א בעסערן לעבן.

מיר האנען זיך שוין מער נישט נאך, דער פאשיזם און דער וועלט־אנטיסעמיטיזם רודפ'ט אונז נאך אלץ און וועט אונז ווייטער רודפ'ן. מיר מוזן גרייט זיין דערצו. מיר, די יידישע יוגנט פון מעלבורן, מוזן זיך ארגאני־זירן אין א גרויסער קולטורעלער יוגנט־באוועגונג מיט דעם ציל צו דערנענ־טערן און באקענען זיך מיט דער יידי־שער קולטור, געשיכטע, טראדיציע, בכדי מיר זאלן מיט דער צייט פעאיק זיין איבערצוגעבן די פירערשאפט פון היגן יידישן לעבן.

ביים היינטיקן טאג איז דאס יידי־שע לעבן אין מעלבורן צעריסן און מילוי'ן פארנאליוועט. די פירערשאפט באשטייט פון א בינטל יאהודים און מיר זענען יידן. אז כ'לעבן, ס'איז שוין צייט, אז מיר זאלן זיך אליין קלאר מאכן, אז „יאהודים" זענען אנדערש און יידן עפעס אנדערש. מיאוס'ע זאכן ווערן געטאן און ס'איז נישטא ווער עס זאל מאכן צו דעם א סוף. מיר מוזן אריין אויסראטן דאס בייזע פון זיך, ווייל קיינער וועט עס פאר אונז נישט טאן.

זאל מען מיר נישט חושד זיין אין געטא(איזם). בכלל איז ס'ווארט „געטא" ווייטער אפט שלעכט פאר־טייטשט. נאך אלעמען, לעבט דאך יע־דעס פאלק אין א פארם פון א מין גע־טא. אויך מיר יידן, ווי אלע פעלקער, האבן געלעבט אין . . . א געטא. אנ־דערש איז אונזער געטא געווען, אנדע־רע סאציאלע, עקאנאמישע, פאליטישע באדינגונגען — טא, איז וואס? זע־נען אונזערע געזעצן אויך אנדערש גע־ווען. האבן מיר געהאט אן א שיעור נדרים מיט גאנצע תרי"ג מצוות, וואס האט אונז באוואכט טאג און נאכט. אין אומפערטעכטנגען א דור ביי די יידן און צעבראכן די איינגע געמאַרונגען. זענען מיר געוואָרן איוף א אמת א וועלט־פאלק.

ערשט קומט די אלטע קשיא און פרעגט: זענען מיר ווייטער פאלק? וואס איז פאלק? און דער קאַזיאַנער ענטפער זאָגט: פאלק — איז לאַנד, שפּראַך, עקאָנאָמישע באדינגונגען. אמת, ווען דאס מיינט א לאַנד־פאלק. ווי איז, אז מיר זענען א וועלט־פאלק? מוזן מיר האבן איינענע מאכטן און איי־גענע גייסטיקע ווערטן צו מעסטן אונ־זער לעבן. א קינד וואס טוט זיך אין ווייגן קליידער, זעט אויס קאַ־מיש; א וועלט־פאלק וואס וויל זיך איינשרומפן און ארויפציען אויף זיך פרעמדע גייסטיקע מלבושים זעט אויס טראַגיש: און שפּילט מען זיך איין, באקומט זיך א קאריקאטור.

מיר ווילן מער קיין קאריקאטור נישט זיין, און לעבן הפקר־לעבן. מיר ווילן נישט פארגעסן ווערן פון דער אסימילאַציע, וואס פירט אונז — ווו? — צו אלץ או אומעטום, נאר נישט צו פראגרעסיווער מענטשלעכקייט. ווייל וואס איז אסימילאַציע ביים היינ־טיקן טאג, אויב נישט א פארלייקענונג פון איינענע קולטורעלע, עטישע ווערטן, א שטופּנווייזע אינערלעכע פארשקלאַפונג, פשוט — אונטערגאנג. און מיר טארן נישט אונטערגיין. מיר מוזן זיך רעגענערירן. איינער צום צווייטן, אריינברענגענדיק א ווארעמקייט, וועט אונז אפשר געלינגען צו פאר־טרייבן דעם עקנט פון אונזערע הער־צער און ארויסרייסן דעם יאוש פון אונזערע געמיטער. מיר מוזן ארייַנ־ברענגען א שלימות און געפינען א סינ־טעז צווישן דעם אויסטראַלישן לעבן און אונזער זיין. ווייל דערווייל טראכטן דאך יידן גאנץ געשמאַק צו פארבלייבן אין אויסטראַליע, אמעריקע און אנדערע לענדער.

די „קדימה" איז דער איינציקער צענטער אין מעלבורן, ווו די היגע יוגנט קאן זיך ארגאניזירן און אריינ־ברענגען אן ערנסטקייט אין אונזער אי־נערלעך און אויסערלעך לעבן.

באטראַכטנדיק דאס אלץ, האט די „קדימה יוגנט־ארגאַניזאַציע" זיך פאר־איינינקט מיט א טייל פון דער יידיש־רעדנדער יוגנט, מיט דעם צוועק צו ארגאַניזירן א גרויסע יידישע קולטור־רע יוגנט־באוועגונג, וואס אירע אויפ־גאבן און צילן זאלן זיין: ווערן א־קטיווע האנטוּפּענטן, העלפן אויסבויען און פארשפּרייטן די וועלטלעכע יידי־שע קולטור.

דורך דעם מיינען מיר:

א) רעדן און לייענען יידישע בי־כער און זשורנאַלן.

ב) באקענען זיך מיט יידישער קונסט, טעאַטער און מוזיק.

ג) הייבן דורך קאנסטרוקטיווער קריטיק דעם ניווא פון זיך און פון יידישן קולטור־לעבן אין אויסטראַליע.

ד) איינאָרדנען קאנצערטן און פאר־שפּרייטן ביכער.

ה) אויסנוצן יעדע געלעגנהייט צו שמועסן און באקענען די אסימילירטע יוגנט מיט יידישע פראבלעמען און יידישער ליטעראטור.

מיר האבן שוין פארשידענע גרופּעס, וואס ווערן נאר איינגיכן אנהויבן אר־בעט אקטיוו. גרופּעס וואס וועלן לייי־נען און לערנען יידיש, יידישע געשיכ־טע, ליטעראטור. אויך דראמאטישע און מוזיקאַלישע קרייזלעך. א ספּעציע־לע גרופּע וואס וועט שטודירן פארשיע־נע יידישע פראבלעמען. די „קדימה" איז צו אונזער דיספּאזיציע. און דער „קדי־מה"־קאמיטעט און אלע היגע קולטור־טוער וועלן אונז געבן די ברייטסטע הילף.

קלובן און יחידים, וואס פארא פאר־טייטשע ריכטונגען זיי זאלן נישט האבן, לאנגען געהערן צו אונז. מיר וועלן זיין אן ארגאַניזאַציע, געבויט אויף יידיש־אויסטראַלישע יסודות, מיט א יידיש־קולטורעלן, פאליטישן צוגאנג צו וועלטלעכע און איינענע פראבלעמען.

אויך אין אמעריקע שאפן זיך איצט אזעלכע פארבאנדן, און מיר וועלן זיך באזירן אויף די זעלבע פרינציפּן.

מיר רופן די יידישע יוגנט פון מעל־בורן: קומט און העלפט אונז ארייַנ־ברענגען א ווארעמקייט, א היימיש־קייט אין אונזער היגן לעבן! העלפט אונז הייבן דעם ניווא פון געזעלשאפט־לעכן קולטורעלן לעבן אין אויסטראַליע!

גלייכצייטיק מעלדן מיר, אז די ק. י. א. גרייט־צו א גרויסן קאנצערט פון יידישע מוזיק, טענץ און פּאעזיע, לע־שרייבן און אויסגעפירט דורך די שע־פעריישע כוחות פון דער יידישער יוגנט אין מעלבורן.

יאסל בירשטיין,

קאמיטעט־מיטגליד פון ק. י. א.

SECURITY

„אייער לעצטער ווילן און טעסטאַמענט"...

לאזט עס איבער אין געניטע הענט פון א פּעאיקן עקזעקוטאר — איינער, וואס איז פּערמאַנענט, נעזנט און זיכער... איינער, וואס שטערבט קיינמאָל נישט אדער פארלאזט דאס לאנד און איז גאראַנ־טירט דורך דער רעגירונג אין וויקטאָריע.

די פּאבליק אנגעטרוישאפט.

איר וועט פארזיכערן דאס אייער פארמעגן און געשעפטן זאלן ווערן געפירט לויט אייער פארלאנג.

די פּאבליק אנגעטרוישאפט קאן זיין טעטיק אלס פארטרויטער, אדמיניסטראַטאר, אדוואקאט און שומר.

נאך א מעסיקן אפצאָל. פערלאַנגט און זיכערהייט.